

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ - Λουκ. 8, 5-15 (16/10/2016)

Η αναγκαιότητα του Λόγου του Θεού

Η σημερινή Κυριακή, αγαπητοί μου αδελφοί, σηματοδοτεί την επίσημη έναρξη του νέου Ιεραποστολικού έτους. Από σήμερα η Εκκλησία μας και τα στελέχη της, με ανανεωμένες δυνάμεις, θα ξεκινήσουν την εκ νέου σπορά του λόγου του Θεού, αποσκοπώντας στην κατά Χριστόν πρόοδο και προκοπή του λαού του Θεού. Για το λόγο αυτό, έχει θεσπισθεί να διαβάζεται, κατά τη Θεία Λειτουργία, η γνωστή παραβολή του καλού σπορέως, ο οποίος ρίχνει το σπόρο στη γη και αναμένει να δρέψει τους καρπούς της σποράς. Ο σπόρος είτε καρποφορεί, είτε όχι, αναλόγως της δεκτικότητας και της γονιμότητας του εδάφους. Η εικόνα, ασφαλώς, είναι συμβολική. Ο σπορέας είναι ο Χριστός, ο σπόρος είναι το Ευαγγέλιό Του και η γη είμαστε όλοι εμείς, που καλούμαστε να καρποφορήσουμε μέσα μας τον λόγο του Θεού. Άλλων, όμως, οι καρδιές είναι ξερές και άνυδρες, άλλων ακανθώδεις, άλλων σκληρές σαν την πέτρα, με αποτέλεσμα ο σπόρος να χάνεται, να μη καρποφορεί και να πεθαίνει. Υπάρχουν, όμως και οι καρδιές εκείνες που είναι μαλακές, σαν το ποτισμένο χώμα, έτοιμες να δεχθούν την αλήθεια και να καρποφορήσουν εντός τους την αγάπη του Θεού.

Με αφορμή την σημερινή Ευαγγελική διήγηση, τρεις απλές σκέψεις θα καταθέσουμε στην αγάπη σας. Ο λόγος του Θεού, το Ευαγγέλιό Του, είναι ο ίδιος ο Χριστός. Άρα, είναι λόγος απόλυτης γνησιότητας, αυθεντικότητας και αναμφισβήτητης πνευματικής εξουσίας. Αυτό συμβαίνει γιατί πρόκειται για την αλήθεια και την αποκάλυψη του Θεού και όχι για κάποια ανθρώπινη σοφία και ανακάλυψη, που είναι σχετική και περιορισμένη στα στενά όρια της φυσικής πραγματικότητας. Ουδείς, λοιπόν, από τα μέλη της Εκκλησίας του Χριστού μπορεί ν' αμφισβητεί το Ευαγγέλιό Του, γιατί έτσι αμφισβητεί Τον ίδιο. Ουδείς έχει το δικαίωμα να προσαρμόζει τον λόγο του Θεού στις ανάγκες δήθεν της κάθε εποχής, επικαλούμενος την πρόκληση του εκουγχρονισμού, γιατί αυτός είναι κατά πάντα επίκαιρος και ζωντανός. Ούτε μπορεί να τον προσαρμόζει στα μέτρα της δικής του αδυναμίας, αμνηστεύοντας, έτσι, τις πτώσεις και τα πνευματικά του ελλείμματα.

Η δεύτερη σκέψη αφορά στην αναγκαιότητα του λόγου του Θεού στη ζωή μας. Ας θυμηθούμε ότι ο Κύριος, αντιμετωπίζοντας την πειρασμική επίθεση του διαβόλου, διακήρυξε ότι ο άνθρωπος δε θα ζήσει μόνο με το ψωμί αλλά και με κάθε λόγο που θα εκπορεύεται από το στόμα του Θεού¹. Το ψωμί διατρέφει το σώμα. Ο άνθρωπος, όμως,

¹ Ματθ. 4,4

δεν είναι μόνο σώμα. Μέσα στο σώμα υπάρχει η ψυχή, η οποία, για να ζήσει, έχει ανάγκη από πνευματική τροφή. Και η πνευματική αυτή τροφή είναι ο λόγος του Θεού. Μη ξεχνούμε, επίσης, ότι ο Κύριος μακάρισε όσους επιδιώκουν να ακούν, να διδάσκονται και να φυλάσσουν στην καρδιά τους τον λόγο του Θεού². «Εάν η Εκκλησία δεν έχει λόγο, μπορούμε να πούμε ότι εξόκειλε, ότι έπαψε να είναι το σπίτι του Θεού, διότι τότε δεν είναι δυνατόν να εισέλθει ο Κύριος στην καρδιά. Εισέρχεται, βέβαια, ο Χριστός μέσα μας διά της μεταλήψεως του άρτου και του οίνου, αλλά, ουσιαστικώς, εισέρχεται σε εκείνους που τον δέχονται ως λόγο. Γι' αυτό και είπε, εγώ είμαι ο Λόγος. Όποιος με αγαπά, θα τηρήσει τον λόγο μου... Ο λόγος είναι το ανά πάσαν στιγμήν ορατό σημάδι που παρέχει τον αόρατον Θεόν. Αν το χάσεις, δεν μπορείς να κάνεις τίποτε και αν ακόμα κάθε ημέρα κοινωνάς. Ο λόγος του Θεού είναι η αδιάλειπτη αναπνοή σου. Όταν κλείσεις τα αναπνευστικά όργανα μπορείς να ζήσεις; Αδύνατον. Θα πεθάνεις. Έτσι ακριβώς και όταν μόνον κοινωνάς ή μόνον ασκείσαι, είσαι νεκρός. Πρέπει να νιώσεις την ανάγκη του λόγου του Θεού, του ζώντος λόγου, του ενεργούντος και ενεργουμένου»³.

Η τρίτη σκέψη σχετίζεται με την τήρηση του λόγου του Θεού. Είδαμε προηγουμένως ότι ο Κύριος μακάρισε όχι μόνο εκείνους που ακούν, αλλά και φυλάσσουν και τηρούν στη ζωή τους τον λόγο του Ευαγγελίου. Ο δε Αδελφόθεος Ιάκωβος καλεί τους Χριστιανούς να εφαρμόζουν τον λόγο του Θεού και όχι μόνο να αρκούνται στην ακρόασή του, διαφορετικά θα βρίσκονται σε κατάσταση παραλογισμού⁴. Οι λόγοι αυτοί θα μπορούσαν να θεωρηθούν προφητικοί, καθώς είναι γενικευμένο το φαινόμενο ανθρώπων της Εκκλησίας που αρέσκονται να ευφραίνουν τα ότα τους με κηρύγματα και ακούσματα περί Θεού, δυσκολεύονται, όμως, να εντάξουν στην καθημερινότητά τους όσα ακούν και, ενδεχομένως, διδάσκουν στους άλλους.

Οφείλουμε να δοξάζουμε το όνομα του Θεού, αγαπητοί μου, γιατί μάς προσέφερε τον εαυτό Του, μέσα από το Ευαγγέλιό Του, το οποίο, με ποικίλους τρόπους, αναλύει και διδάσκει η Αγία μας Εκκλησία διαρκώς. Ας αξιοποιήσουμε τους τρόπους και τις ευκαιρίες και κατά το νέο ιεραποστολικό έτος, επιδιώκοντας τόσο την ακρόαση, όσο, κυρίως, την εφαρμογή του λόγου του Θεού στη ζωή μας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

² Λουκ. 11,28

³ Αρχιμ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης, «Χαρισματική οδός», σελ. 41-42

⁴ Ιακώβ. 1,22